

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/228/2014
Identifikačné číslo spisu: 6612211382
Dátum vydania rozhodnutia: 24.06.2015
Meno a priezvisko: JUDr. Edita Bakošová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2015:6612211382.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu MUDr. W., bývajúceho v R., zastúpeného advokátskou kanceláriou Ulianko & partners, s.r.o., so sídlom vo Zvolene, Námestie SNP č. 41, IČO: 36 856 517, proti žalovaným 1/ JUDr. W., advokátovi v Lučenci, Jókaiho č. 121/16, IČO: 47 241 331, zastúpeným JUDr. Vladimírom Mikušom, advokátom vo Zvolene, V.P. Tótha č. 17, 2/ C., bývajúcemu v R., zastúpeného JUDr. Monikou Ludikovou, advokátkou vo Zvolene, ul. J. Kozačeka č. 11, o zaplatenie 30.000 Eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 9 C 79/2012, o dovolaní žalovaného 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. novembra 2013 sp. zn. 16 Co 219/2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 14. novembra 2013 sp. zn. 16 Co 219/2013 a rozsudok Okresného súdu Lučenec z 30. januára 2013 č.k. 9 C 79/2012 z r u š u j e a vec vracia Okresnému súdu Lučenec na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Lučenec rozsudkom z 30. januára 2013 č.k. 9 C 79/2012-106 uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 30.000 Eur spolu s 8,75% úrokom z omeškania od 26. júla 2012 do zaplatenia, do troch dní, a v rovnakej lehote zaplatiť mu náhradu trov konania v sume 1.800 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 2.775,68 Eur, tie na účet právneho zástupcu. Žalobu voči žalovanému 2/ zamietol a jemu náhradu trov konania nepriznal. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 22 a nasl. a § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, vecne tým, že žalobca uzavrel 13. augusta 2010 ako kupujúci so žalovaným 2/ ako predávajúcim zastúpeným žalovaným 1/ kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol byt konkretizovaný v predmete kúpnej zmluvy spolu s prislúchajúcim spoluvlastníckym podielom na spoločných častiach a zariadeniach predmetného bytového domu. Znaleckým posudkom vykonaným v konaní vedenom o vklade vlastníckeho práva k predmetnému bytu bolo preukázané, že podpis na splnomocnení z 25. februára 2010, ktorým mal žalovaný 2/ splnomocniť žalovaného 1/ k predaju predmetného bytu a prevzatiu kúpnej ceny za byt, nie je podpisom žalovaného 2/. Pretože kúpnu zmluvu so žalobcom uzatvoril v mene žalovaného 2/ žalovaný 1/, hoci na takýto úkon nebol splnomocnený, je kúpna zmluva absolútne neplatným právnym úkonom. Z toho dôvodu Správa katastra R. zamietla návrh na vklad vlastníckeho práva k predmetnému bytu, ktorý bol predmetom tejto zmluvy a žalovaný 2/

zostal naďalej jeho vlastníkom. V konaní nebolo spochybnené, že žalobca žalovanému 1/ sumu 30.000 Eur odovzdal a žalovaný 1/ túto sumu aj od žalobcu prevzal, čím došlo na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu v tejto výške, pretože k takémuto úkonu nebol splnomocnený, pretože plnomocenstvo z 25. februára 2010 žalovaný 2/ nepodpísal a je preto absolútne neplatné. Žalovaný 1/ je preto povinný vydať žalobcovi získané bezdôvodné obohatenie, pričom súd nepovažoval za potrebné skúmať, či žalovaný 1/ prijatú sumu odovzdal inej osobe. Vzhľadom k tomu, že žalovaný 1/ bol s vydaním bezdôvodného obohatenia v omeškaní od 14. augusta 2010, súd mu uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania vo výške 8,75%, avšak až od 26. júla 2012, odkedy zaplataenie úrokov z omeškania požadoval žalobca. Žalobu voči žalovanému 2/ v celom rozsahu zamietol, keď mal v konaní preukázané, že medzi ním a žalovaným 1/ nevznikol žiaden zmluvný vzťah a v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný 1/ žalovanému 2/ sumu prijatú od žalobcu odovzdal. S poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p. žalovanému 1/ uložil povinnosť žalobcovi zaplatiť náhradu trov konania, ktoré mu vznikli na súdnom poplatku a právnej službe a žalovanému 2/ náhradu trov konania nepriznal, pretože sa jej výslovne vzdal.

Na odvolanie žalovaného 1/ Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo 14. novembra 2013, sp. zn. 16Co 219/2013 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej, vyhovujúcej časti a v od nej závislej časti trov konania potvrdil a žalovanému 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 573,06 Eur do troch dní na účet advokáta. S poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1, § 120 ods. 4, § 134 O.s.p., § 451 ods. 1, § 457 Občianskeho zákonníka uviedol, že okresný súd v konaní a dokazovaní rešpektoval uvedenú právnu úpravu, zohľadnil všetky skutkové a právne významné skutočnosti, ktoré uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia, na ktoré odvolací súd poukazuje. Uviedol, že z obsahu spisu a vykonaného dokazovania vyplýva, že okresný súd správne skutkovo a právne posúdil nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré bolo spôsobené tým, že žalovanému 1/ žalobca odovzdal sumu 30.000 Eur, určenú na úhradu kúpnej ceny podľa zmluvy z 13. augusta 2010. K prevodu vlastníckeho práva podľa tejto zmluvy, v ktorej žalovaný 1/ vystupoval a túto podpísal ako splnomocnený zástupca žalovaného 2/ nedošlo, lebo v konaní o vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností bolo zistené, že žalovaný 1/ nebol na uzavretie zmluvy splnomocnený, o čom nemusel žalobca mať vedomosť. Odvolací súd zdôraznil, že žalovaný 1/ je osoba znalá práva, advokát, u ktorého sa konanie s odbornou starostlivosťou a znalosť práva predpokladá. Jeho tvrdenie, že peniaze, ktoré pri podpise zmluvy prevzal od žalobcu odovzdal 27. augusta 2010 otcovi žalovaného 2/, nemá oporu v kúpnej zmluve, ktorú sám vypracoval, pretože podľa nej mala byť kúpna cena uhradená predávajúcemu k jeho rukám najneskôr v deň podpisu zmluvy. Pokiaľ žalovaný 1/ s peňažnými prostriedkami nakladal inak, ide to na jeho ťarchu. Vzhľadom na námietku žalovaného 1/ uvádzanú v dôvodoch odvolania uviedol, že postupom súdu prvého stupňa mu nebolo v konaní upreté právo vyjadriť sa k žalobe a dôkazom a využiť právo na vykonanie dôkazov na preukázanie vlastných tvrdení. Z obsahu spisu vyplýva, že okresný súd ho spolu s predvolaním na pojednávanie na 9. novembra 2012 poučil o procesných právach a povinnostiach. Túto písomnosť prevzal podľa doručky 18. októbra 2012. V ďalšom konaní sa nechal právne zastupovať, takže jeho osobná účasť na pojednávaní nemusela byť nutnou a ani v dôvodoch odvolania neuviedol, prečo mal byť súdom osobne vypočutý. Odvolací súd nezistil žiadne vady v zmysle § 205a ods. 1 O.s.p. a žalovanému nič nebránilo všetky tvrdenia a dôkazy uviesť už v konaní na súde prvého stupňa sám alebo prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Pokiaľ svoje tvrdenia a dôkazy predložil až v odvolaní, jeho odvolacie dôvody neboli spôsobilé zvrátiť správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa. Okresný súd správne zistil skutkový stav, vyvodil z neho zodpovedajúci právny záver, rešpektoval príslušnú právnu úpravu a zohľadnil všetky právne významné skutočnosti. Jeho rozhodnutie je preto vecne správne a to sa týka aj rozhodnutia o trovách konania. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odvolací súd odôvodnil § 142 ods. 1, § 149 ods. 1 O.s.p. a úspechom žalobcu v odvolacom konaní.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný 1/, navrhol ho zrušiť a tiež zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie z dôvodu, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Namietal, že proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie, v ktorom namietal procesné pochybenia súdu prvého stupňa, v dôsledku ktorých nevykonal vo veci dostatočné dokazovanie a v dôsledku čoho musel dospieť k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnym právnym záverom. Súd vychádzal len z tvrdení

žalobcu, pričom už v odvolaní poukázal na to, že súd ho v konaní nevyočul a vychádzal tiež zo znaleckého posudku, ktorého hodnovernosť spochybňuje. V odvolaní tiež uviedol, že sa necíti byť vo veci pasívne legitimovaný, pretože jeho vzťah so žalovaným 2/ bol vzťahom právneho zástupcu a nebol založený na hmotnoprávnom vzťahu. Za vážne pochybenie súdu považuje to, že súd prvého stupňa pojednával v jeho neprítomnosti napriek tomu, že svoju neprítomnosť vždy riadne a včas z dôležitých dôvodov ospravedlnil. V odvolaní tiež uviedol, že nepopiera zaplatenie kúpnej ceny 30.000 Eur, avšak vedel hodnoverne preukázať, že peniaze odovzdal otcovi žalovaného 2/. Napriek týmto tvrdeniam v dôvodoch odvolania sa odvolací súd stotožnil s postupom a závermi súdu prvého stupňa, ktoré on považuje za nezákonné a to s poukazom na § 3 O.s.p., čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. VI. ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože pokiaľ by sa odvolací súd dostatočne vyporiadal s dôvodmi jeho odvolania, musel by zákonite dospieť k opačným záverom. Podaním z 18. júla 2014 navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

Žalobca v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovaného navrhol dovolanie odmietnuť z dôvodu jeho neprípustnosti a tiež nedôvodnosti. Žalovaný 1/ v priebehu konania na súde prvého stupňa nikdy nenamietal procesný postup súdu. Súdne konanie žalobca považuje za spravodlivé, každá zúčastnená strana mala rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a žiadna strana nebola v konaní zvýhodnená. Napriek tomu, že žalovaný 1/ sa nezúčastňoval na pojednávaniach súdu prvého stupňa, súd dostatočne zistil skutkový stav a dospel k spravodlivému rozhodnutiu. Žiadal priznať mu náhradu trov dovolacieho konania vo výške 1.146,67 Eur za dva úkony právnej služby.

Žalovaný 2/ navrhol dovolanie odmietnuť. Uviedol, že žalovaný 1/ mal možnosť dostaviť sa na pojednávanie. Jeho dôvody uvádzané v dovolaní považuje za účelové.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozsudku v zmysle § 243 O.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p. v znení do 31. decembra 2014).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p., je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, a proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Žalovaný 1/ dovoláním napadol rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky žiadneho z uvedených rozsudkov. Z tohto dôvodu je zrejmé, že dovolanie nie je v zmysle § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Prípustnosť dovolania by v danom prípade prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Dovolací súd preto so zreteľom na § 242 ods. 1 O.s.p. skúmal, či prípustnosť dovolania nezakladá niektorá z nich. Podľa § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku i uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť

byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že z hľadiska § 237 O.s.p. nie je právne významné samotné tvrdenie účastníka o existencii určitej procesnej vady, ale až zistenie, že k namietanej vade skutočne došlo.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. dovolateľ netvrdil, a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľ v danej veci namietal nedostatky týkajúce sa vykonávania a hodnotenia dôkazov, ktoré mali viesť k porušeniu rovnosti účastníkov v konaní, a tým i k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces.

Právo na rovnosť v konaní je v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky súčasťou práva na spravodlivý súdny proces a prejavuje sa vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd. Rovnosť účastníkov v občianskom súdnom konaní bližšie charakterizuje § 18 O.s.p., podľa ktorého účastníci majú v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv. Táto zásada sa premieta aj v ďalších ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku, predovšetkým v ustanoveniach upravujúcich vedenie konania a priebeh dokazovania, kde ju ale nemožno vykladať ako (absolútnu) viazanosť súdu procesnými návrhmi účastníkov.

Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je však už vecou súdu (por. § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Ak by aj súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy ako navrhli účastníci, následkom môže byť len neúplnosť skutkových zistení (vedúca k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie procesná vada podľa § 237 písm. f/ O.s.p. (por. napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993 a 125/1999). V danom prípade z obsahu spisu ani nevyplýva, že by súd prvého stupňa nevyhovел konkrétnym návrhom žalovaného 1/ na vykonanie dokazovania, pretože ten v rámci prvostupňového konania bol absolútne pasívny a žiadne návrhy na vykonanie dôkazov nepodal. Pokiaľ sa odvolací súd stotožnil so zisteným skutkovým stavom tak, ako ho súd prvého stupňa zistil na základe tvrdení žalobcu a žalovaného 2/ a nimi predložených a navrhnutých dôkazov, ide o právny názor odvolacieho súdu, ktorý je súčasťou právneho posúdenia veci. Ani žalovaným 1/ namietané nesprávne hodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Ak aj súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (§ 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.).

Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04; pozri vyššie), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

Uvedeným postupom preto súdy nižších stupňov neodňali žalovanému 1/ možnosť konať pred súdom.

Žalovaný 1/ prípustnosť svojho dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. vyvodzuje tiež z toho, že súd prvého stupňa vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti, napriek tomu, že svoju neprítomnosť na jednotlivých pojednávaniach vždy riadne a včas ospravedlnil dôležitými dôvodmi.

Účastník má právo, aby jeho vec bola prejednaná v jeho prítomnosti (čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky). To však neznamená, že by súd nemohol konať a rozhodnúť vo veci v jeho neprítomnosti, ak sú inak splnené podmienky uvedené v § 101 ods. 2 O.s.p. Účastníkovi ale musí vždy poskytnúť možnosť, aby vec bola prejednaná v jeho prítomnosti. Ustanovenie § 115 O.s.p. preto ukladá súdu, aby - ak zákon neustanovuje inak - nariadil na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná, pričom predvolanie musí byť účastníkom riadne doručené tak, aby mali dostatok času na prípravu (najmenej 5 dní). Potom už je len vecou účastníka, či svoje ústavné právo využije alebo nevyužije a súhlasí s tým, aby sa konalo v jeho neprítomnosti. Porušenie práva účastníka občianskeho súdneho konania, aby vec bola prejednaná v jeho prítomnosti, je vždy dôvodom na uplatnenie dovolacej námietky podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa vo veci vytýčil prvé pojednávanie na termín 9. novembra 2012, ďalšie pojednávania na termín 11. decembra 2012, ktoré boli odročené z dôvodu na strane žalovaného 1/. Zo zápisnice o pojednávaní, ktoré sa konalo 18. januára 2013 vyplýva, že súd konštatoval neprítomnosť žalovaného 1/, uznesenie o tom, že bude pojednávať v jeho neprítomnosti nevydal, pričom zo spisu vyplýva, že žalovaný 1/ prípisom zo 16. januára 2013 (č.l. 75) oznámil súdu, že sa nezúčastní pojednávania z dôvodu, že 15. januára prevzal vyrozumenie Okresného riaditeľstva PZ v Rimavskej Sobote o výsluchu, ktorý sa bude konať 18. januára 2013 v Banskej Bystrici (por. č.l. 76), pričom len z e-mailovej korešpondencie zo 17. januára 2013 vyplýva, že žalovanému 1/ bolo oznámené konajúcou sudkyňou, že súd jeho ospravedlnenie neprítomnosti nebude akceptovať (por. č.l. 78). Z obsahu spisu vyplýva, že lehota na prípravu pojednávania (§ 115 ods. 2 O.s.p.) bola zachovaná.

Dovolací súd z obsahu spisu zistil, že súd prvého stupňa v predmetnej veci rozhodol na pojednávaní 30. januára 2013 bez prítomnosti žalovaného 1/, keď neakceptoval jeho ďalšie ospravedlnenie a žiadosť o odročenie pojednávania doručenu súdu 28. januára 2013 osobne do podateľne súdu o 15,40 hod., v ktorej žalovaný svoju neúčast ospravedľoval neočakávanou, neodkladnou služobnou cestou mimo Európu. Ako vyplýva zo zápisnice z pojednávania (č.l. 98) súd prvého stupňa pojednával v neprítomnosti žalovaného 1/, keď konštatoval, že bola zachovaná päťdňová lehota (§ 115 ods. 2 O.s.p.) na prípravu pojednávania. Z doručienky žalovaného však dovolací súd mal preukázané, že u žalovaného 1/ súd nemal preukázané zachovanie päťdňovej lehoty na prípravu pojednávania, pretože žalovaný 1/ (resp. jeho zamestnanec) prevzal predvolanie na pojednávanie stanovené na 30. januára 2013 až 28. januára 2013.

Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že súd prvého stupňa prejednal vec na pojednávaní, hoci nebolo preukázané, že na pojednávanie bol žalovaný 1/ riadne predvolaný. Odňal tak žalovanému 1/ možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolací súd na tomto mieste považuje za potrebné tiež upozorniť na skutočnosť, že z obsahu spisu vyplýva (č.l. 41), že žalovaný 1/ 5. októbra 2012 splnomocnil IURIS SERVIS, s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Nám. Š. Moyzesa č. 10, na svoje zastupovanie v predmetnom konaní. Len z úradného záznamu z 8. novembra 2012 vyplýva, že žalovaný 1/ mal odvolať udelenú plnú moc na svoje zastupovanie tejto advokátskej kancelárii. Súd prvého stupňa si túto informáciu žiadnym spôsobom neoveril dopytom na advokátsku kanceláriu, ani neuložil povinnosť žalovanému 1/ doložiť písomne odvolanie plnej moci na zastupovanie v tomto konaní. Z obsahu spisu však vyplýva, že súd prvého stupňa ďalej s právnym zástupcom nekonal. Za tohto stavu potom konštatovanie odvolacieho súdu v odôvodnení jeho rozhodnutia o tom, že žalovaný 1/ bol v konaní právne zastúpený, je predčasné, pretože v takom prípade by odvolací súd musel dospieť k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa nebolo účinne žalovanému 1/ doručené. Je potrebné však konštatovať, že tak ako súd prvého stupňa, ani

odvolací súd nevenovali žiadnu pozornosť doručeniu rozsudku súdu prvého stupňa žalovanému 1/. Za predpokladu, že žalovaný 1/ nebol v konaní pred súdom prvého stupňa (po údajnom odvolaní písomne udelenej plnej moci na zastupovanie - č.l. 41) právne zastúpený, z doručenky založenej na č.l. 111 jednoznačne vyplýva, že rozsudok súdu prvého stupňa nebol 11. marca 2013 doručený do vlastných rúk žalovanému 1/, pričom z obsahu spisu nevyplýva, že by žalovaný 1/ na preberanie zásielok v tomto konaní poveril inú osobu.

Uvedená skutočnosť, že došlo k procesnej vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p., je nielen dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania, ale je tiež okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou vadou nemôže byť považované za správne.

Vzhľadom na to Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici a tiež rozsudok súdu prvého stupňa zrušil podľa § 243b ods. 1 časť vety za bodkočiarkou O.s.p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 prvá veta O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.